

Kallós Sándornak hívnak. Szeretem a pingvineket és a sündisznókat, mert ez a két állat valahogy jól tükrözi a személyiségemet: kitartó, kíváncsi és egy kicsit szúrós humorú vagyok. Kedvenc színeim a mélyfekete és az élénkzöld, ami jól passzol a technológia és a természet iránti érdeklődésemhez. Szabadidőmben eddig leginkább gameplayekkel, hardverépítéssel és programozással foglalkozom, de mostanában a villanyszerelés is egyre jobban érdekel. Autodidakta fejlesztőként hobbiszinten dolgozom különböző projekteken, és van egy Discord szerverem, ahol szívesen beszélgetek hasonló érdeklődésű emberekkel. De nem mindig voltam ilyen határozott és céltudatos az életben.

A történetem egészen régre nyúlik vissza, egészen pontosan húsz évvel ezelőtre, amikor két éves voltam. Ezekre az időkre nem igazán emlékszem, de ekkor történt, hogy elkerültem abba a városba, ahhoz a számomra nagyon szeretett családhoz, akik mellett biztonságban vagyok és velük otthonra találtam. Bekerültem a magyar nevelőszülői hálózatba, a magyar gyermekvédelmi rendszerbe, mint nevelt gyerek. A nevelőszüleim az első perctől kezdve nagy odafigyeléssel és gondoskodással neveltek engem, anyukám egy tündér, akivel mindent meg tudok beszélni. A kisgyermekkoromból talán csak annyi emlékképem van, hogy az óvodában nagyon eleven gyerek voltam. A kedvenc játékom az óvoda udvarán lévő favonat volt. A dajkanénivel gyakran legóztunk. Egyetlen akkori barátommal, Gergővel sokat játszottunk együtt.

Visszapörgetve az emlékképeimet az általános iskolában mindig egy kicsit kilógtam a sorból, nem voltam ugyanis hajlandó részt venni az osztálytársak éretlenségeiben, nem kapcsolódtam be egymás szekálásába, nem voltam benne a másik cikizésében. Ez a másság még arra is vonatkozott, hogy amikor felszólított a tanár, én hajlamos voltam a társaimtól különböző, olykor feltűnő válaszokat adni egy-egy tanári kérdésre. A legtöbb osztálytársam ferde szemmel nézett rám, amiért komolyabb kérdések foglalkoztattak, mint a nagy átlagot. Életem során azonban nemcsak kudarcokon, de számtalan kihíváson, sikereken is keresztülmentem. Ezek részletezését kezdem a sikereimmel. Az első ilyen nagyobb sikersztori, amelyre a mai napig úgy emlékszem, mintha ma lett volna- pedig ennek már lassan öt éve -, a YounGo fotópályázata volt. Erre egyszerűen azért neveztem be, mert gondoltam jó buli lenne részt venni egy ilyen pályázaton. Sosem gondoltam volna, hogy egy ilyen pályázatot egy viszonylag sokak számára semmitmondó képpel meg tudok nyerni. Hogy mégis miért? Én végig azt gondoltam, hogy a zsűri inkább olyan fiatalokat keres, akik a Snapchaten, az Instagramon és a facebookon nőttek fel, “ bezombisodva”. Meglepetésemre, a zsűri valószínűleg értette a képem mondanivalóját, ami nem volt más, minthogy számomra nincs

más, mint összefogás és a család. Ez számomra egy kellemes csalódás volt, ahogyan az is, hogy egy hét alatt megjött a nyereményem. A második ilyen nagyobb sikersztori amire emlékszem, egy interjú volt, az EP magyar képvisleti székhelyén, mely mellesleg egy gyönyörű épület. Ott volt néhány fontosabb ember és kint volt az M1 stábja is. Itt lényegében egy interjút kellett adnom, mindenféle nyelvű és nemzetiségű embernek, arról, milyen nevelőszülős gyerekként az élet illetve hogy miért is működik jól a gyermekvédelmi rendszer. Ezt az interjút nagyon élveztem, hiszen mesélni nagyon szeretek, még ha a téma nem is a hozzám legközelebb álló.

Sikertörténeteimbe beletartozik egy apró iskolai rivalizálás is, melyet végül aztán sikerült megnyernem, így kijutottam Görögországba az Erasmus+ programnak köszönhetően. A történet lényege, hogy össze kellett mérni eddigi eredményeimet egy másik osztálytársam eredményeivel. Kishitű és bizonytalan voltam az osztályfőnököm döntését illetően, de a döntés mellett szólt, mehettem Görögországba. Ez azért is különleges volt számomra, mivel a program lehetővé tette, hogy hosszabb időre átlépjem Magyarországot és a fantáziám határait is. A kirándulás fantasztikusan sikerült, bár a csoport egy része rémes volt. Görögország azonban egy olyan élményt adott, melyet sosem felejt el az ember: Égei tenger, Meteorák, Zeusz-kádja, és még sorolhatnám a szebbnél szebb helyeket.

A kedvenc történetem nemrégiben történt meg, egészen pontosan Debrecenben a Brassai Sámuel középiskolában. Itt került megrendezésre az MKIK Informatikai versenye, melyen a részvétel igazán sikersztori volt. Kiderült ugyanis, hogy vagyok olyan jó, mint az egyik legerősebb informatikai iskola tanulója, a Mechwart -os informatikus, annak ellenére hogy a második tesztnél épületszinten elment az internet, pont akkor mikor mentettem az addigi feladatmegoldásokat. Így az eredményhirdetésig eltelt kb. másfél hét nagy imádkozással telt, hogy az utolsó öt kérdésre a válaszok mentésre kerültek-e vagy sem.

Témába illően folytatnám aktuális, immár tíz éves projektemmel, a weboldallammal, a köré épülő szerverrel és a saját webtárhely szolgáltatásommal. Ennek a weboldalnak alapvetően funkciója nincsen, de arra van, hogy megmutassa, milyen szinten tanultam meg a webhely illetve szerverüzemeltetés alapjait, és lényeges mérföldköveit. Ennek köszönhetően ismerem, és előszeretettel használom a Linuxok Linuxát, a Debian rendszert. A weboldalamra egyfajta portfólióként lehet tekinteni, amelynek lényege hogy megmutassa tapasztalataimat szakmámban, illetve ismertesse készségeimet, de nem utolsósorban bemutasson engem. mint embert, informatikust. A pályázatokról illetve a versenyek eredményeiről szintén itt lehet többet megtudni. Ha valakit érdekel egy „kalandor” élete, akkor a webhelyemen, ahol a

történetem teljes egészében elérhető, izgalmasabban, látványosan, logikusan felépített és átgondolt szerkezettel olvasható.

Ezzel a webhelyel nincs vége történetemnek, hiszen azt folyamatosan magam írom ahogy telik az idő. Jelenleg elvégeztem a középiskolát, érettségivel a kezemben, a weboldalam mellé számos szolgáltatást tervezek. Az életem zajlik a saját medrében, ami lehet nem jó meder, de nekem tökéletesen megfelel, mert tudom hogy jó helyen vagyok, szerető környezetben, szerető család vesz körül, melynek köszönhetően úgy élem életemet ahogy a mondás is tartja-
“Carpe diem – Élj a mának” !

Azt is kifejezetten sikernek könyvelem el, hogy túléltem egy rémálomiskolát, ahol nap mint nap meg kellett küzdenem sok negatív élménnyel, már-már bántalmazással: A rémálomiskola mindennapjaiból adnak egy kis ízelítőt a következő sorok.

“Csörög az ébresztőóra a telefonomon, vissza a Földre az elvont álmokból. Másfél óra már csak az első óráig. A gyomorgörcs és a migrén kerülget attól, hogy hetente öt napon át, ezzel a csoporttal kell legyek.

Nem is azzal van probléma, hogy huszonekét fiú van még rajtam kívül vagy hogy szinte mindig olyan 18+ beszédtemáik vannak, azzal viszont óriási probléma van és sosem értettem, hogy pont engem piszkálnak, aki egy árva rossz szót nem szólok hozzájuk. Átfut az agyamon, hogy kilencedik évfolyamon mennyire örültem annak, hogy kijártam az általános iskolát : – „Itt vagyok! Végre gimis vagyok!” Izgatottan vártam, hogy végre találkozassak az új osztállyal. Mindvégig azt hittem, hogy egy tettekes, pezsgő és vidám hangulatú és összetartó csapat lesz. Hát sajnos nem. Hirtelen úgy éreztem, idegen vagyok egy ismert világban és én nem illek ide.

Emlékszem egyszer, mentem volna hazafelé az utolsó óra után, a telefonom viszont sehol. Tudtam, hogy valaki elvette. – Kérem vissza- mondtam én. – Nem, te kis rohadék - mondja szekáló osztálytársam, majd valami érthetetlen ok miatt felemeli a karját és egy hirtelen mozdulattal elhajítja telefonomat. Puff, a telefon képernyővel lefelé földet ért, a kamera megrepedt, én pedig döbbsen és tehetetlenül nézem, ahogy a telefon pattog a földön, mint valami gumilabda. A telefonom kishíján összetört, én pedig csak ott álltam és úgy éreztem, mintha csak egy filmszereplő lennék és a forgatásnak mindjárt vége, a telefonom pedig valahol a zsebemben lapul. De nem, nem álom és nem is filmjelenet volt. Az, hogy nem nyúlunk a másik cuccához vagy vannak személyiségi jogok, a másik iránti emberség, az nem számít. – Miért történik ez? -kérdem magamban. Hiszen én nem ártottam senkinek sem?

Tizedik évfolyam, digitális oktatás. Rosszabbnál rosszab híreket látok arról, mit és miért akarnak bezárni és hogy mennyi ártatlan ember hal meg. -Lépünk a Discordba- mondja a tanár. Be is lépek, az órák rendben lezajlanak. majd ránézek a messenger csoportra, annyit látok: – Ez a Sándor egy hülye , egy bénaság! Pár pillanat múlva megtörtént, hogy egyik osztálytársam elkérte az admin jogokat egy társunktól. Meg is kapta, majd kirakott a csoportból. Értetlenül álltam a történetek előtt: - „mégis miért”? Miért nincs jogom a saját osztálycsoportom tagjának lenni? Csak azért, mert nem veszek részt a primitív beszélgetéseikben, nem veszem fel a nagyszájú “menő vagyok” stílust? – Semmi probléma!- , mondtam magamnak, de közben dühös vagyok.

Tizenegyedik évfolyam. Egyik nap bejövök szünetről, egy barna, gusztustalan papírzsepkendő díszelleg a székemen. Talán reménykedtek benne, hogy beleülök. Két ujjal megfogtam, beleszagoltam és éreztem, hogy csokis. Csokis zsepi, micsoda véletlen, pont az én székemen! Már nem kérdeztem magamtól, hogy mit ártottam.

Tizenkettedik, végzős évfolyam. Rágalmazást és sértéseket kapok azért, mert én a naptárba írom a dátumokat, órarendemet ezen nézem. Újra elárasztanak a kérdések: nem mindegy nekik? Esetleg azért mert én tudom használni a XXI. század adta technikát? Mert sokmindent értek, amit ők nem?

Jó lenne, ha iskolákban lenne lehetőség igazán megvédeni a diákokat a piszkálódóktól, azoktól akik a céljaik elérésében gátolni akarják a másikat, akik a másik lelkébe gázolnak és olyan sebeket hagynak, melyek életük végéig velük lesznek. Nekem vannak céljaim. Amit elértem, azt egyedül értem el. Egy biztos! Most itt vagyok, büszke végzősként, aki alig várja már, hogy végre kezében tarthassa az érettségi bizonyítványát. Bár még mindig nap mint nap migrén kerülget ettől a közösségtől, de én azt mondom: van célom, amiért ez a szenvedés megéri, akármennyire is nehéz ez a helyzet. Nem érdekel már milyenek az osztálytársaim, mennyire állnak az utamban.

Sokszor azok lesznek valakik az életben, azok lesznek jelesek emberségből, akikről nem gondolnánk ezt. A „szekálókat” meg hagyni kell, egyszer mindenki szembesül saját magával. Az meg hogy miért szekálnak, nem is fontos. “

Reményeim szerint, a digitalizáció mellett érvelve, 2035-re az oktatási intézményekben jelentős fejlődés következik be, tele intelligens gépekkel. A képzeletem átröpít ezen a tíz éven és automata ajtó csukódik be mögöttem. Elindulok a szekrényem felé, amely természetesen a retinaszkennelrel működik, így a szekrényből hamar ki tudom venni az órákhoz szükséges

tabletemet. A terembe lépve üdvözlöm a tanárt. Az óra gyorsan véget is ér, érdekesen telik. Az óra egyik felében a bináris világban digitálisan beszélgetek kedvenc figurámmal, Tuxallal. A következő órán dolgozatot írok. Nyugtatásképpen mondogatom magamnak: – „Készültem”-, de némiképp még mindig egy kicsit feszült vagyok, ezért igénybe veszem a relaxfunkció egyikét a széken. Ez kitakarít a fejemből és az izmaimból is minden feszültséget. Dolgozatírást után az ételautomatában bekapcsolom a bagettsütő funkciót, meleg bagettet tízórazok és átsietek az öltözőbe, hogy felkészüljek a sportra. Nehezen választom ki, hogy ma milyen mozgásformát szeretnék kipróbálni, végül az evezőpadot választom. Ezt követően kellemes csendben telik az óra, ahol hologramos kivetítőn nézzük a tananyagot.

A suli végeztével hazalégdeszkázom, minden gondterhem és apró migrénem már a múlté. Minden nap négy tanítási óránk van. Ebéd után összeülünk a haverokkal egy közös leckézésre, közben szól a zene. Tudjuk, hogy fontos a suli, pár óra alatt mindennel kész vagyunk és mienk a délután. A szabad délutánokat általában az iskola uszodájában vagy konditermében töltjük. Néha ellátogatunk a Robotika terembe, ahol autó- vagy repülőmodelleket készítünk. A suli szombat délutánonként mindig nyitva van. Minden tanév elején jelentkezni lehet az iskolamozi filmvetítéseire. Havonta egyszer suli-buli van szombat este, amit a Diákönkormányzat szervez.

Másnap is izgatottan várom, hogy végre találkozhassak az osztályommal, mert szellemileg olyan, amire mindig vágytam: tettekés, pezsgő és vidám hangulatú, de nem utolsó sorban összetartó, mindenki haverkodik mindenkivel. Az osztályfőnökkel minden tanév elején eltervezzük, milyen kirándulásokra megyünk a tanévben és mit csinálunk DÖK napokon. Más osztályokat is elnézve, a problémákat az én álomiskolámban van lehetőség békésen megoldani, a diákok tudják, hogy védve vannak. Ha előfordulnak az iskolában olyanok, akik másokat a kitűzött céljaik elérésében gátolni akarnak vagy akik mások lelkébe gázolnak, sebeket hagynak bennük, azokat általában plusz feladatokkal büntetik, például egész éves takarítás, lemaradók korrepetálása, sporteszközök tisztántartása, kertrendezés. Tanáraink jogot kaptak a rendfenttartáshoz, és így sikeresebben megnevelik azokat, akik rászorulnak erre.

Az én álomiskolámban az osztályterem mindegyike világos, projektorral, okostáblával és klímával van felszerelve és télen is megfelelő hőmérséklet uralkodik. Az iskola kertésze gondosan ügyel az iskolaudvar rendjére, lelkesedése ránk is ránk ragad. Az udvar parkosított, a szüneteket jó időben mindig odakint töltjük. Az én kedvenc helyem az iskoaudvar közepén levő, aranyhalakkal teli tó és a partján levő terebélyes fűzva. Ide szoktam leülni a barátaimmal egy-egy nehéz dolgozat vagy felelés után. A tanárok és diákok legfontosabb jellemzője a

bátorság, határozottság és az emberség. Az iskolába járáshoz mindenki számára biztosított a légdeszka vagy léggerékpár, diákoknak és tanároknak is. A tanulók, tanulmányi eredménytől függően ösztöndíjat kapnak, a legjobbak tanév végén jutalomkiránduláson vesznek részt. Én is voltam már egy alkalommal ilyen kiránduláson. Akkor Űrsétára mentünk, ami óriási élmény volt. Sokszor megfordul a fejemben, milyen szerencsés vagyok, hogy ebbe az iskolába iratkoztam, nehéz lesz innen elmenni érettségi után.

Az hogy milyen lesz a személyes jövőm? Mi történik velem 2035-re? Az egész eddigi sikereimet az anyukám, néhány tanárom és volt osztályfőnököm segítették elő. Leginkább a volt osztályfőnököm mondatai: “Nagyon ért a 32 csatornás keverőkhöz! Sándorunk az iskolában a hangmérnök, ő intéz mindent ami hangosítással kapcsolatos. “ A mondatokat továbbfűzve gondolkodom:” Kell egy terv!” A Naplómba le is jegyeztem, hogy mi lesz ha kirepülök a nagyvilágba: az érettségivel a kezembe elmegyek dolgozni – hangmérnök leszek.

Addig azonban kezdeni szerettem volna magammal valami értelmeset, így hat hónap keresgélés után, megkaptam az első munkámat, telefonos helpdeskesként. Nagyon örültem neki, annak már kevésbé, hogy a cég pont akkor ment át egy teljes átalakuláson és alakult át egy olyan céggé, amely sajnos nem volt képes tolerálni a fiatalok önálló gondolatait. Még azelőtt elbocsátotta a pályakezdőket, még mielőtt bizonyíthattunk volna. Egy nagyon pozitív dolog viszont, hogy az idős nénik rettentően aranyosak, de néha aranyosan fárasztóak amikor már a 32. percben is az unokájuk történetéről beszélnek.

Ebben az időben erősödött bennem a gondolat, hogy cuccamat felpakolom egy hatalmas kamionba, bankomat leváltom, nemzetközi számlámat jóváírom, a kártyámat aktiválom. Ezen a ponton világossá vált számomra, hogy hazámban nincs maradásom. Szüleimmel megbeszélem, hogy jönnek és a cuccokkal együtt, elhatároztam útnak indulunk (vagy mégsem?). Az álmom nagyon szép – mondom magamban vidáman - kivitelezni kicsit nehéz, de idővel meg lehet csinálni, erős akaráttal és kitartással. Ma hétfő van, az álmom érik szépen lassan.

Sajnos tudom, hogy fáj és mindig fájni is fog, amit a hírekben látok. Úgy érzem Magyarország már nem az én álmom. Ami ma a közhangulatot, a közérkölcst, a közszolgáltatásokat (vasút, egészségügy, oktatás) jellemzi, én már ezt nem tudom büszke magyarként felvállalni. Sok vívódás van bennem azzal kapcsolatban, hogy menjek vagy maradjak. A családom húzóereje erős, a magyargág, a magyar nyelv nagy érték nekem, de szeretnék boldogulni és elérni a céljaimat, ha nem itt, akkor máshol. Lehetőséget látok abban is, hogy a digitalizáció előnyeire támaszkodva továbbfejlesztsem az online, mesterséges

intelligencián alapuló közösségi platformomat, melyet a Discordon üzemeltetek. Ezen kívül webtárhely (<https://sanyinetwork.com/>) szolgáltatásaimat is folyamatosan fejlesztem, ami kis országunk határain túlra tekint, hiszen Belgiumban, annak fővárosában, Brüsszelben üzemel.

Egyelőre, akárhogy is lesz, maradnom kell, be kell fejeznem a tanulmányaimat, meg kell szerezni a villanyszerelő szakmát, amibe nemrégiben belekezdtem. Mielőtt újra jelentkeztem tanulni, elsőrendű volt számomra, hogy munkát találjak. Sajnos azonban az informatikai álláslehetőségek és a sok-sok beadott pályázat körül kettő esetben jeleztek vissza, de azok sem jártak sekerrel. Közben jelentkeztem a K&H Életrevalók pályázatára, ahol be kellett mutatnom magam, a céljaimat, a törekvéseimet. Sajnos a pályázat nem volt a sikeresek között. Akkor döntöttem el, hogy villanyszerelő leszek, mert ez áll legközelebb hozzám és az informatika szakterülethez. A villanyszereléssel új oldalamat ismertem meg. A gyakorlatias, kétkézi munkát jól viselő Sanyit, aki még élvezi is, ha valamilyen terméket állít elő, ha valami értékes kerül ki a kezei közül. Egyik nehézsége ennek az iskolának, hogy a fizikával összefüggő elméleti ismeretek mennyisége túlzottan sok. A másik nehézség, hogy az oktatási intézmény lakóhelyemtől 50 km-re van és így életem jó része utazással telik. Ez nagyon fáraszt és néha a műszaki meghibásodások vagy pályahiba miatt a vasutállomáson kell megvárnom az első órám háromnegyedét. Összességében jelenleg haladok céljaim megvalósítása felé, bár nem minden úgy alakult, ahogyan elterveztem. Az életem eddigi tapasztalatait be tudtam építeni az életembe, aminek köszönhetően úgy gondolom, én egy realista ember vagyok, aki két lábbal áll a földön és soha nem adja fel. Megtartottam a jó kedélyemet és a gondolkodó, kicsit filozófikus alkatomat. A munka világa kicsit bizonytalan számomra, bár szeretném megtalálni a helyemet a világban az elkövetkező 5-10 évben.